

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.49/2025/11.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. november 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2025. november 28. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A társtettesként, a sértett sanyargatásával elkövetett jogellenes fogvatartás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának 2025. március 27. napján kihirdetett Kb.II.8/2024/33. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 3 (három) évre, Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra, míg a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát mindkét vádlott tekintetében 3-3 (három)-(három) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű és Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy az ítélet bevezető részéből mellőzi a 2024. június 27-i tárgyalási napra való utalást.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a 2025. március 27. napján kihirdetett Kb.II.8/2024/33. számú ítéletével Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntetében (Btk. 304. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont), ezért őt 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A bíróság megállapította, hogy az I. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből a büntetés 2/3 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú bíróság Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntetében (Btk. 304. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) pont), ezért őt 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Megállapította, hogy a II. rendű vádlott a szabadságvesztés büntetésből a büntetés 2/3 részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Az elsőfokú katonai tanács a vádlottakat az ellenük társtettesként elkövetett testi sértés büntetének kísérlete (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette. A bíróság rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a katonai ügyész mindkét vádlott terhére részfelmentésük miatt, a vád tárgyává tett testi épség elleni bűncselekményben történő bűnösségük megállapítása és a kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés tartamának felemelése érdekében jelentett be fellebbezést. Az ügydöntő határozat ellen az I. rendű vádlott irány megjelölése nélkül, védője pedig a tényállás téves megállapítása miatt élt fellebbezési jogával. Az elsőfokú ítélet kihirdetésénél jelen nem volt II. rendű vádlott írásban, irány megjelölése nélküli fellebbezést jelentett be, míg védője az ítélet részleges megalapozatlansága, elsődlegesen helytelen tényállás és jogi minősítés miatt, másodlagosan enyhébb büntetés kiszabásáért fellebbezett.

[3] Az ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a bíróság az általa helyesen megállapított tényekből helytelen következtetést vont le, amikor a nyolc napon túl gyógyuló sérülések reális lehetőségét nem állapította meg és a vádlottakat a súlyos testi sértés büntetének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette. A vádlottak abban a tudatban voltak az elkövetéskor, hogy a sértett valamilyen tudatmódosító szer hatása alatt áll, így nyilvánvalóan nem zárhatták ki, hogy a kialakult helyzetben nem racionális viselkedést mutat és indul el a legrövidebb utat felismerve a városba, avagy ebben az állapotban a hóba dobott fehér cipőit a kezdődő sötétedésben nem találja meg. Ezen körülményeket a vádlottak tudata átfogta és ahhoz teljes közömbösséggel viszonyultak, abba és annak lehetséges következményeibe a dolus eventualis szerinti elkövetési szándékkal belenyugodtak. Amikor az arra futóedzést végző rendőrkapitányt meglátták, fogalmazódott meg a vádlottakban a lelepleződés lehetősége, de valójában ez sem volt olyan hatású, hogy a sértettért visszamenjenek, ennek ellenére is belenyugodtak cselekményük lehetséges következményeibe, láthatóan végleges szándékuk alakult ki a tekintetben, hogy nem mennek a sértettért vissza, elfogadva, hogy ez mit jelenthet rá nézve. Mindezek alapján a helyesen megállapított tények ellenére a bíróság az [51] pontban megalapozatlanul, helytelenül vonta le azt a következtetést, hogy a vádlottaknak még az eshetőleges szándéka sem terjedt volna ki arra, hogy a sértettnek a megregulázás, megalázás mellett sérülést okozzanak. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a sérülések lehetőségével kapcsolatos álláspontját azzal látta alátámasztottnak, hogy a sértett későbbi orvosi vizsgálata során nem merült fel olyan sérülés, amely a fagyásos sérülés reális lehetőségére utalt volna. Kifejtette, hogy a bíróság a [63] pontban leírt következtetése az azt alátámasztó tényeket nélkülözi, a vádlottak tudata aligha foghatta át, hogy a sértett valójában mennyi időt fog cipő nélkül tölteni, amit pedig átfogott, az orvosszakértői eszközök nélkül is nyilvánvalóan megalapozottá teszi a nyolc napon túli egészségromlás reális bekövetkezésének lehetőségét. E körben a vádlottak magatartása befejezett kísérletként értékelhető és szándékuk túlterjedt a végül bekövetkezett cselekményen, belenyugodtak a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb eredménybe is. A bíróság által megállapított tények helyes értékelése mellett tehát az ügyészi érvelés szerint a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként, súlyos testi sértés büntette kísérletének elkövetése kétséget kizáró módon igazolható.

[4] Az ügyészi álláspont szerint a büntetési cél kizárólag mindkét vádlott esetében – az I. rendű vádlott járőrvezetői szerepét differenciáltan értékelve – a középértéket legalább megközelítő szabadságvesztés büntetés és ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás kiszabásával érhető el.

[5] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.431/2025/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlottnál fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a megfelelő összetételben eljáró elsőfokú katonai tanács a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bűnügyben releváns bizonyítékokat vizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve – mindkét vádlott védekezésével szemben – állapította meg ítéletének a történeti tényállását. Ezen ítéleti tényállás alapján a katonai büntetőtanács okszerű következtetést vont mindkét vádlott tudattartalmára és azon keresztül szándékára, valamint bűnösségére nézve és törvényesen minősítette azok társas bűnelkövetőként megvalósított hivatali büntetettét. Álláspontja szerint az enyhébb jogi minősítés megállapítására irányuló védelmi fellebbezések okszerű alap hiányában – mert a tényállás e körben megalapozott – a másodfokú eljárásban nem foghatnak helyt.

[6] Ugyanakkor a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség érvelése szerint a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontja szerinti megalapozatlansági okból fakadóan tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor mindkét vádlottat bizonyítottság hiányában felmentette a vád kiegészítésével érintett, a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérletének a vádjá alól. A fellebbviteli főügyészségi álláspont szerint a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti fellebbviteli eljárásban az ítéleti történeti tényállás az ügyészi vádmódosításban szereplő történeti tényállással egészítendő ki, melynek következtében az ügydöntő határozat e körben is felülbírálatra alkalmassá válik. A vád tárgyává tett testi épség elleni bűncselekmény bizonyítottságához kapcsolódóan a fellebbviteli főügyészség rámutatott, hogy a vádlottak, mint fegyveres szolgálatra kiképzett rendőrök szándékának legalább eventuálisan át kellett fognia annak reális lehetőségét, hogy a lábbeli nélküli, téli időjárási körülmények között, hőérzetében befolyásolt és általuk sétálásra készített sértett az általános élettapasztalat szerint 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedhet, mire másfél óra elteltével visszaér a külterületről helység2 lakott belterületére. A vádlottak ezen szándékára, mint jogkérdésre nézve a bíróság által feltárt bizonyítékok alapján okszerű következtetés vonható. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség e körben utalt továbbá a precedens felsőbbbírói gyakorlatra is, mely szerint a súlyos testi sértés büntetnének kísérleténél nem az elbírált magatartás eredményének, hanem az elkövető tudattartalmának van jelentősége. Konkrét sérülés hiányában is – az elkövető magatartása releváns körülményeiből és a sérülésnek az elkövető cselekvőségétől független, véletlenszerű elmaradása esetén – a súlyos testi sértés büntette kísérlete megállapításának van helye. (BH 1986.11.445) Így a vádlottak bűnösségét a reparált ítéleti történeti tényállás alapján, helyes ténybeli következtetés útján, a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérletében látta szükségesnek kimondani az ítéltáblai eljárásban.

[7] A fellebbviteli főügyészség rámutatott, hogy a büntetéskiszabás keretében az elsőfokú bíróság a vádlottak javára és terhére jelentkező bűnösségi körülményeket vizsgálta, melyek körében kell még különös nyomatékkal értékelni, hogy a két vádlott bűnüldöző hatóság hivatásos állományú tagjaként, olyan bűncselekményeket valósított meg, amelyek megakadályozása jogszabályi kötelezettségük lett volna. Egyetértett azzal, hogy az elsőfokú bíróság mindkét vádlottal szemben börtön fokozatú szabadságvesztést és mellékbüntetésként közügyektől eltiltást szabott ki. Álláspontja szerint azonban a felhívott és megállapítandó törvényes minősítések mellett a büntetések mértéke nem feleltethető meg a halmazati tárgyi súlynak, így mindkét vádlottnál – a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok maradéktalan elérése végett – a szabadságvesztési és mellékbüntetési tartam középértéket célzó felemelése indokolt a fellebbviteli eljárásban. Nem értett egyet a II. rendű vádlott védőjének a büntetés enyhítését célzó fellebbezésével. Az ítélet további járulékos, illetve az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyához tartozó rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség törvényesnek tartotta. Ugyanakkor indítványozta az általa észlelt elírások kijavítását, miszerint a bírói szakban tanúként kihallgatott kapitányságvezető tanú² viselt rendfokozata rendőr ezredes, valamint az ítélet rendelkező részének bevezetőjéből mellőzni indítványozta 2024. június 27. napját, mivel akkor az elsőfokú bíróság csak előkészítő ülést tartott.

[8] A leírtak alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.II.8/2024/33. számú elsőfokú ítélete tényállását az indítványozottak szerint egészítse ki, majd az ügydöntő határozatot a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg. Ennek keretében Terhelt¹ volt rendőr őrmester I. rendű vádlottat és Terhelt² volt rendőr őrmester II. rendű vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntette kísérletében is, a jelzett további súlyosító körülmény értékelésével mindkét vádlottal szemben szabjon ki súlyosításul, halmazati büntetésül felemelt tartamú végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést, a jelzett elírásokat helyesbítse, a felhívott dátumot a tárgyalási napok közül mellőzze. Egyebekben az elsőfokú ügydöntő határozatot további rendelkezései vonatkozásában a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[9] Az I. rendű vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság által védence vonatkozásában figyelembe vett személyi körülményeket azzal egészítette ki – iratok csatolása mellett –, hogy időközben az I. rendű vádlott házastársa a munkáját elveszítette, továbbá az eljárás megindítása óta védence súlyos visszatérő idegrendszeri eredetű betegségben szenved, stroke tüneteket produkál szervi megbetegedés nélkül, amely miatt több alkalommal kórházba szállították. Emellett kiskorú gyermeke is betegségben szenved. Az I. rendű vádlott védője továbbá megjelölte azon ítéleti megállapításokat, amik álláspontja szerint megalapozatlanok, ezzel kapcsolatban bemutatta a sértett különböző vallomásaiban általa fellelt ellentmondásokat, amik alapján a szavahihetőségét a bíróságnak is meg kellett volna kérdőjeleznie. Az I. rendű vádlott védője azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a sértettre vonatkozó előéleti adatokat a védelmi indítvány ellenére nem szerezte be, így nem kaphatott a személyiségéről valós képet. Az I. rendű vádlott védője a sértett sanyargatásával történő elkövetés megállapíthatóságával kapcsolatos kételyeit több BH, BJD és a Btk. Kommentár vonatkozó részének ismertetésével támasztotta alá, így arra a következtetésre jutott, hogy a cselekmény helyes jogi minősítése a Btk. 304. § (1) bekezdése szerinti lehet. A védő továbbá rámutatott, hogy nem került kellő

súllyal figyelembevételre a jelentős időmúlás, mint enyhítő körülmény, így a kiszabott büntetés eltúlzott, a büntetési célokon jelentősen túlmutat, ezért annak jelentős enyhítését látta indokoltnak. A védői érvelés szerint az egyéniesítés, a speciális prevenciók célok figyelembevétele szintén elmaradt a büntetéskiszabás során. Az ügyészi fellebbezésre tett észrevételei között az I. rendű vádlott védője hangsúlyozta, hogy a felmentés tekintetében az elsőfokú ítélet megalapozott és törvényes, az ahhoz fűzött indokolás pedig teljes mértékben adekvát. Mindezekre figyelemmel azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság védencét a Btk. 304. § (1) bekezdése szerinti bűncselekményben mondja ki bűnösnek és vele szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztét alkalmazzon, a felmentő rendelkezést pedig hagyja helyben.

[10] A II. rendű vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását a Fővárosi Ítéltáblánál, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet egyrészt ellentétes a bizonyítást érintő iratok tartalmával, másrészt helytelen logikai következtetésen alapul, ezért a Be. 592. § (2) bekezdésének és c) és d) pontjai alapján részben megalapozatlan. A védő előadta az ítélet [17]-[20] pontjaival kapcsolatosan felmerült aggályait, kifogásait, majd rátért a sértett vallomásainak, szavahihetőségének értékelésére, amely alapján azt a következtetést vont le, hogy számtalan ellentmondás merült fel a sértett vallomásaiban, amik az ítéletben nem kerültek feloldásra. Ezzel szemben a védő hangsúlyozta a vádlottak parancsnoki vélemények szerint is alátámasztott kiváló szolgálatteljesítését. A II. rendű vádlott védője rámutatott továbbá az ítélet [41], [43] és [45] pontjaiban tett elsőbírói megállapítások hiányosságaira, logikai problémáira. Ezt követően azt az álláspontját fejtette ki, miszerint a vádlottak valóban elkövették a Btk. 304. § (1) bekezdése szerinti jogellenes fogvatartás büntettét, melyet a törvény 1-5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendel büntetni. A súlyosabb minősítésű cselekmény elkövetésére azonban érvelése szerint nincs semmilyen kétséget kizáró bizonyíték. Ugyanígy nem látott bizonyítékot a súlyos testi sértés büntettének kísérletére, mely tekintetben egyetértett az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal. A II. rendű vádlott védője nyomatékos enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni az időmúlást, amely már közelíti az elévülési időt, továbbá szintén enyhítő körülményként utalt a védence beismerő vallomására, kimagaslóan teljesített szolgálatára, valamint a szolgálati viszony megszűnésére, mely bármiféle hasonló cselekmény elkövetésének a jövőben objektív akadályát képezi. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a részleges megalapozatlanság Be 593. § (1) bekezdésének b) pontja alapján történt kiküszöbölése után a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.II.8/2024/33. számú ítéletét változtassa meg, a II. rendű vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint büntetendő jogellenes fogvatartás büntettében, melyért őt végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésre ítélje.

[11] A fellebbviteli nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője a perbeszédében a másodfokú katonai ügyész átiratában írtakat, beleértve az indítványt is fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárási szabályokat betartotta, továbbá az ügyfelderítési és indokolási kötelezettségét teljesítette. Vitatta azonban az elsőfokú ítélet felmentő rendelkezését annak megalapozatlansága okán. Jogi álláspontját kifejtve utalt arra, hogy a testi sértés eredménybűncselekmény, azonban megállapíthatóságát az a körülmény nem zárja ki, hogy a sértett sérüléseire nincsenek adatok. Hivatkozott a BH 1992.564 és BH1993.63 eseti döntésekre, melye alapján megállapítható, hogy a súlyos testi sértés büntettének kísérleténél nem az elbírált magatartás eredményének, hanem az elkövető

tudattartalmának van jelentősége. Ebből következően az elkövetési magatartás releváns körülményeiből a sérülések véletlenszerű elmaradása esetén is megállapítható a súlyos testi sértés büntettének kísérlete. Nyomatékosította, hogy a vádlottak fegyveres szolgálatra kiképzett rendőrök voltak, ezért a tudatuknak legalább eventuaisan át kellett fognia annak reális lehetőségét, hogy a lábbelik nélkül, téli időjárási körülmények között általuk sétálásra készített sértett az általános élettapasztalat szerint 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedhet, mire másfél óra elteltével visszaér a külterületről helység² lakott belterületére, átázott zokniban. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács mondja ki a két vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérletében is, és halmazati büntetésül személyenként felemelt tartamú szabadságvesztés büntetést és közügyektől eltiltást szabjon ki. Az átiratban jelzett elírásokat helyesbítse, mellőzze, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[12] Az I. rendű vádlott védője a perbeszédében a fellebbezése írásban előterjesztett indokolását fenntartotta. Elfogadta a felmentő rendelkezés alapjául kifejtett indokolást, álláspontja szerint a törvényszék katonai tanácsa helyesen jutott arra a következtetésre, hogy amennyiben a vádhatóság nem bizonyította a tényállást és nem álltak rendelkezésre a szükséges bizonyítékok, csakis felmentő rendelkezés meghozatalára kerülhetett sor. A jogellenes fogvatartással kapcsolatban vitatta, hogy az a sértett sanyargatásával történt volna, ekörben hivatkozott a BH2008.205. számú eseti döntésre, továbbá a BJD 5126 számú döntésre is, melyekre tekintettel kiemelte, hogy az elkövető szándékának a sanyargatás tényét át kell fognia, ez pedig jelen ügyben nem történt meg. Kihangsúlyozta, hogy mivel a sértett az eljárás során több, egymásnak ellentmondó vallomást tett, messze nem volt konzekvens, ezért az ő állítására ítéleti tényállást alapítani nem lehet. A vádlott személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy egy beteg kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, a házastársa elveszítette a munkáját, idegrendszeri betegségben szenved, amit többszörös rosszzüllétek jellemeznek. További enyhítő körülményként kérte figyelembe venni a 4 éves időmúlást, és az 56. Bkv. alapján azt, hogy ilyen sokáig állt büntetőeljárás hatálya alatt. A feletteseai nagyon pozitívan értékelték a szolgálatteljesítést. Összességében azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a felmentő rendelkezést hagyja helyben, egyebekben azt akként változtassa meg, hogy a vádlott bűnösségét csak alapeseti minősítéssel állapítsa meg, és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztést szabjon ki vele szemben.

[13] A II. rendű vádlott védője a perbeszédében az írásban előterjesztetteket nem kívánta megismételni, azt fenntartotta. Kiemelte, hogy az ítélet [19] bekezdésében nem érthető, hogy a törvényszék miért helység² belvárosát említette, mivel ez lehetett volna helység⁷ belvárosa is, tehát a sértett sokkal előbb is lakott területre érhetett volna. Hangsúlyozta, hogy a sértett találkozott a vádlottak előljárójával is, kérhetett volna segítséget, de nem ezt tette, hanem elfutott. Fontosnak tartotta, hogy a fényképek tanúsága szerint csak az út melletti terület volt havas, maga az út nem, továbbá a sértett a karján lévő kabátot nem vette fel, illetve a cipőit sem kereste. Utalt arra, hogy a bíróság a [14] bekezdésben maga is megállapította, hogy a sértett láthatólag valamilyen tudatmódosító szer hatása alatt állt. Álláspontja szerint a sértett a rendőröket megtámadva maga dobta el a cipőit, azokat nem is kereste. Ő maga is hangsúlyozta a sértett vallomásai közötti ellentmondásokat, a vallomások következtetlenségét. Kifogásolta, hogy a bíróság nem jelölte meg, hogy melyek voltak azok a bizonyítékok, mely szerint azt állapította meg, hogy a sértett cipőjét a két vádlott dobta el.

Kifogásolta az ítélet azon megállapítását, miszerint amennyiben a sértett maga dobta volna el a cipőit, azt nyilvánvalóan meg is találta volna. Összességében arra hivatkozott, hogy a II. rendű vádlott valóban elkövette a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző jogellenes fogvatartás büntettét, az ezt meghaladó minősítésű bűncselekmény elkövetésére azonban nem áll rendelkezésre bizonyíték. Utalt továbbá arra is, hogy a fényképek alapján jól láthatóan maga az úttest száraz volt, így a sértett zoknijai nem ázhatott át. A vádlott javára kérte értékelni az időmúlást, a beismerő vallomást, a kimagasló szolgálat teljesítést, azt, hogy a szolgálati viszonya megszűnt. Mindezekre tekintettel úgy foglalt állást, hogy a büntetés céljával ellentétes lenne végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, ezért végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte.

[14] Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy valóban elvitték a sértettet és kitették, azonban nem bántalmazták. Sajnálatát fejezte ki a történetek miatt.

[15] Az I. és II. rendű vádlott, valamint védőjük, továbbá az ügyészség által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla katonai tanácsa az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált.

[16] A teljes körű felülbírálatra tekintettel a másodfokú katonai tanács vizsgálta az ügyben az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, a tényállásból levont jogi következtetések helyességét, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[17] Az ítéltábla katonai tanácsa a felülvizsgálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során az eljárási szabályokat betartotta, törvényesen, a Be. 698. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti tanácsösszetételben járt el három tanú tanácsban. Eljárási szabálysértésre, ezen belül hatályon kívül helyezést eredményező abszolút vagy relatív eljárási szabálysértésre a jogosultak sem hivatkoztak, ilyet a másodfokú bíróság sem észlelt.

[18] Az ítéltábla megállapította továbbá, hogy az elsőfokú katonai tanács az előkészítő ülést a Be. LXXVI. fejezetében írt szabályok betartásával tartotta meg. Az előkészítő ülésen a vádlottak felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak. Az ügyészség még az előkészítő ülést megelőzően a 2024. április 4. napján érkezett beadványában módosította a vádirati tényállást, a minősítést és a bűnösség beismerése esetére vonatkozó mértékes indítványt. Ettől kezdve a vádlottakat az ügyészség a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő társtettesként, a sértett sanyargatásával elkövetett jogellenes fogvatartás büntette mellett a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette kísérletével vádolta, egyben a bűnösség

beismerése esetére 5 év börtönbüntetés és 5 és közügyektől eltiltás kiszabását indítványozta. A vádmódosítás kézbesítését követően az elsőfokú katonai tanács 2024. május 7. napján intézkedett az előkészítő ülés 2024. június 27. napjára történő kitűzéséről, mely határnapon Terhelt2 volt r. őrmester II. rendű vádlott és meghatalmazott védője nem jelentek meg a II. rendű vádlott külföldi munkavégzésére hivatkozással.

[19] Az így távollétükben megtartott előkészítő ülésen az I. rendű vádlott a bűnösségét nem ismerte be, nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, vallomást tenni nem kívánt. Emellett a védője bizonyítási indítványokat terjesztett elő, melyek a vádiratban írt tanúk kihallgatásán túl a Kft1. megkeresésére irányult annak közlése érdekében, hogy a vádbeli napon az elkövetés helyén hány fokos hőmérséklet volt. Ezen túlmenően tanúként kérte idézni egyéb érdekelt2 őrnagyot, valamint egyéb érdekelt3 r. főtörzsőrmestert, egyéb érdekelt4 r. zászlóst és egyéb érdekelt5 főtörzsőrmestert az I. rendű vádlott rendőrként tanúsított magatartására vonatkozóan.

[20] A 2024. október 8. napjára elnapolt előkészítő ülésen Terhelt2 volt r. őrmester II. rendű vádlott sem ismerte be a bűnösségét és nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról. A védője útján a vádiratban foglalt tényállást a sértett bántalmazásának kivételével elismerte, egyben csatlakoztak az vádban írt tanúk kihallgatására vonatkozó, továbbá az előző előkészítő ülésen az I. rendű védő által előterjesztett, a meteorológiai szolgálat megkeresését célzó ügyészi indítványhoz. Összességében tehát a jogellenes fogvatartás büntetnének elkövetését elismerte, azonban azt nem, hogy a sértett cipőjét levették, illetőleg, hogy a II. rendű vádlott a sértettet a szolgálati gépkocsiban bordán ütötte, majd mindketten ököllel a felső testen megütötték, illetve a combján megrúgták volna.

[21] Fenti vádlotti nyilatkozatokra tekintettel a törvényszék az ügyet tárgyalásra utalta, melyet a Be. 508. § a) pontja, valamint a Be. 517. § (1) bekezdése alapján nyomban megkezdett. Terhelt2 volt r. őrmester egyebekben a 2024. december 3. napján tartott tárgyaláson a tárgyaláson való részvétel jogáról lemondott és a védőjét megbízta a kézbesítési feladatok ellátásával, aki azt vállalta, így a tárgyalás további szakában a II. rendű vádlott távolléte nem eredményezett eljárási szabálysértést.

[22] Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg és rögzítette az ítélet [11]-[25] bekezdéséig. A tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást maradéktalanul lefolytatta, ügyfelderítési és indokolási kötelezettségének eleget tett.

[23] Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű vádlott az eljárás bírósági szakában a bűnösségét részben ismerte be. Ennek körében előadta, hogy spontán figyeltek fel a sértettre helység2 belvárosában, akiről korábbi tapasztalataik és intézkedéseik alapján tudták, hogy a számára kijelölt lakásotthonból rendszerint szökésben van, emiatt körözés alatt áll. Észlelték rajta valamilyen tudatmódosító szer hatását is. Elismerte, hogy ezt követően nem a szolgálatukra irányadó szabályok szerint jártak el, erről nem is kellett előzetesen

megállapodniuk a II. rendű vádlottal, csak egymásra néztek és már tudták is, hogy nem fogják a szolgálati idejük végéhez közelítő időpontban előállítani a sértettet a rendőrkapitányságon. Tettüket azzal is magyarázta, hogy a hivatásuk megbecsültsége hiányában frusztrálnak érezték magukat, és „elpattant egy húr”. Ezt fokozta a sértett személye, akit korábban is többször szállítottak vissza haszontalanul a gyermekvédelmi intézménybe. Vitatta a bántalmazást, állítása szerint a sértett a távozásukkor maga dobta a cipőjét a szolgálati gépkocsi után. Terhelt² volt r. őrmester II. rendű vádlott is ezzel egyezően vallotta, hogy elég volt egymásra nézniük, abból tudták, hogy nem akarnak helység⁷ra menni a sértettel, azt kívánták elérni, hogy mire a sértett attól a helytől, ahol kirakták a gépkocsiból, már csak azután ér vissza helység²ra, miután az ő szolgálati idejük letelt. Állította, hogy más sérelmet nem akartak okozni neki, a sértettet nem bántalmazták.

[24] Tanúként hallgatta ki tanú² r. ezredest, az helység²i Rendőrkapitányság vezetőjét, egyéb érdekelt² r. alezredest, a Közrendvédelmi Osztály vezetőjét, továbbá távmeghallgatás útján hallgatta meg sértett¹ sértettet, ismertette a nyomozás során tett vallomását, szembesítette a sértettet I. rendű vádlottal. A jogosultak a sértett kihallgatása során az eljárási jogukat maradéktalanul gyakorolhatták. A törvényszék a védelem részéről előterjesztett bizonyítási indítványok jelentős részének helyt adott, illetőleg a bizonyítási indítványok elutasítását a kihirdetett ítéletének [55] bekezdésében indokát adta, mely indokolással a fellebbviteli katonai tanács teljes mértékben egyetértett. A törvényszék katonai tanácsa az eljárási törvénynek megfelelően a tárgyalás anyagává tette az egyéb okirati bizonyítékokat, így többek között az helység²i Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztályának jelentését, továbbá a jelenlévők elé tárta a Vasvár étterem¹ kamerafelvételét.

[25] A törvényszék katonai tanácsa a vádlottak vallomását összevetette a sértettnek a releváns tények tekintetében mindvégig következetes vallomásával, továbbá a rendelkezésre álló közvetett bizonyítékokkal, így a fenti tanúvallomásokkal, melyeket a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint is helyesen, a logika szabályainak megfelelően értékelt, tényből további tényekre megfelelően következtetett.

[26] Összességében tehát megállapítható, hogy a törvényszék az ítélet [26]-[69] bekezdéséig terjedően vette számba és értékelte az általa vizsgált releváns bizonyítékokat és ezek egyenkénti értékelése, illetőleg azok összevetése és mérlegelése alapján állapította meg az ítéleti tényállást. Ekörben a törvényi követelményeknek megfelelően rögzítette, hogy a vádlottak védekezésével szemben mely bizonyítékokat és mely részében tartott aggálytalannak, és azokat miért fogadta el a vádlotti védekezésekkel szemben.

[27] Az ítéltábla katonai tanácsának álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége okszerű és logikus, az általa megállapított tényállás helyes, nem ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával.

[28] A törvényszék katonai tanácsa a megállapított tényekből további tényekre helyes következtetést vont le. Az ítéleti tényállás csupán kis mértékben szorul pontosításra – ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott-, ekként az ítélet [22] bekezdésében tanú2 viselt rendfokozata helyesen rendőr ezredes, ennek megfelelően kell helyesbíteni az indokolási rész [49], [59], [68] bekezdését is. A Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján ekként helyesbített tényállás már megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a felülbírálata alapjául elfogadta.

[29] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A védők, illetve az ügyész a fellebbezésében új tényre, új bizonyítékra nem hivatkozott, az ügy előrevitelét szolgáló és az elsőfokú katonai tanács által vizsgált bizonyítékokon túli bizonyítékra vonatkozó bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, ezért a védőknek az eltérő tényállás megállapítására, továbbá az ügyésznek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül az I. és II. rendű vádlottak vádmódosítással érintett cselekményben való bűnösségének megállapítására irányuló fellebbezés eredményre nem vezethetett.

[30] A másodfokú katonai tanács hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság a ténybíró, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összességében értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmény történeti tényállását, valamint az elkövető személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa.

[31] A másodfokú bíróság a törvényi rendelkezésekből következően nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a bizonyítékokat, amennyiben az ítélet egyébként megalapozott és új bizonyíték nem merült fel, mivel az a Be. 593. § (2) bekezdésében írt felülmérlegelés tilalmába ütközne.

[32] Az ítéltábla álláspontja szerint a hivatkozott törvényi kötelezettségének a törvényszék katonai tanácsa maradéktalanul eleget tett, okszerűen következtetett a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére, illetőleg a felmentő rendelkezések is megalapozottak, a bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi, illetőleg ügyészi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[33] Az eltérő minősítés megállapítására irányuló védelmi fellebbezések alaptalanok.

[34] A másodfokú katonai tanács a minősítés kapcsán utal arra, hogy jelen esetben három hivatali bűncselekmény konkurált egymással, nevezetesen a Btk. 305. § - a szerinti hivatali visszaélés büntette, a Btk. 301. §-a szerinti bántalmazás hivatalos eljárásban büntette, továbbá a Btk. 304. §-a szerinti jogellenes fogvatartás büntette.

[35] A hivatali visszaélés büntette a többi hivatali bűncselekményhez képest általános tényállás, mivel valamennyi hivatali bűncselekményre jellemző, hogy az elkövető megszegi a hivatali kötelezettségét, de a többi hivatali bűncselekmény speciális a hivatali visszaéléshez képest. Tehát a törvényi feltételek fennállása esetén a hivatali visszaéléshez képest speciális hivatali bűncselekmény állapítható meg, közöttük az alaki halmazatok látszólagos.

[36] Az ítélkezési gyakorlat szerint amennyiben az egyébként indokoltan intézkedő rendőrök az intézkedés keretét túllépik, és a rendőri intézkedésnek ellen nem álló sértettekkel szemben szükségtelenül és jogellenesen alkalmaznak – egyébként sem megengedett módon – erőszakot, egymás tevékenységéről tudva, azt erősítve bántalmazzák a sértetteket, cselekményük csoportosan, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének minősül. A tetteleg bántalmazás akkor minősülhet a Btk. 301. § szerint, ha a hivatalos személy „eljárása során”, történik, ilyenkor az eljárás önmagában jogszerű (BH1980.152.). Jelen esetben az irányadó tényállás szerint a vádlottak bántalmazták a sértettet, ebből következően merülhet fel a bántalmazás hivatalos eljárásban büntettének elkövetése. Azonban a hivatali bűncselekmények valóságos alaki halmazatban ritkán állnak egymással. A Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő bántalmazás hivatalos eljárásban büntettét a törvény 1-től 5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, míg a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő jogellenes fogvatartás büntettét 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegeti. A két bűncselekmény felmerülése esetén – az alaki halmazat kiküszöbölése érdekében - a komszumpció elve alapján ez utóbbi bűncselekmény – a súlyosabb törvényi fenyegetettsége okán – egyébként is elnyeli az előzőt és csak a jogellenes fogvatartás büntette állapítható meg.

[37] Jelen esetben a vádlottak eljárása nyilvánvalóan nem tekinthető jogszerűnek, hiszen maguk is elmondták a vallomásukban, hogy nem intézkedtek, egymással teljes egyetértésben nem is állt szándékukban szabályosan intézkedni a sértettel szemben, annak ellenére, hogy pontosan tisztában voltak az általuk tudottan körözött személy elfogása esetén követendő protokollal. Őt nem igazoltatták, a tevékenységirányítási központnak sem tettek jelentést, őt nem szállították be a rendőrkapitányságra a szükséges intézkedések megtétele érdekében, pusztán e kötelezettségüktől akartak szabadulni azzal, hogy kitétték a sértettet a lakott területen kívülre annak reményében, hogy mire helység2ra ér, addigra letelik a szolgálati idejük. Ráadásul mindketten említést tettek a megleckéztetési szándékukról is.

[38] A Btk. 304. § (1) bekezdése szerinti jogellenes fogvatartás büntettét az a hivatalos személy követi el, aki eljárása során más személyi szabadságától jogellenesen megfoszt. A (2) bekezdés b) pontja szerint minősül, ha a jogellenes fogvatartás büntettét a sértett sanyargatásával követik el. A büntetőeljárás kényszerintézkedések közül a személyi

szabadság elvonásával jár az őrizetbe vétel, az előzetes letartóztatás (a jelenleg hatályos nomenklatúra szerint letartóztatás), és az ideiglenes kényszergyógykezelés. A személyi szabadságtól megfosztás akkor jogellenes, ha nem az adott intézkedésre vonatkozó jogszabályban meghatározott okból és előírások mellett történik. A személyi szabadságtól való jogellenes megfosztás tudatos törvényszegést feltételez. A tényállás megvalósulásához szükséges az is, hogy az „eljárása során” kell elkövetni a jogellenes fogvatartást.

[39] Fentieket szem előtt tartva a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács az ítéleti tényállás alapján okszerű következtetést vont le a két vádlott tudattartalmára és azon keresztül a szándékára és a bűnösségére nézve, ezzel együtt törvényesen minősítette a vádlottak társtettesként megvalósított hivatali bűncselekményét, ennek megfelelő indokát adta az ítélet [72]-[80] bekezdésében, ennek megisméltése szükségtelen. Azonban a védelmi hivatkozásokra tekintettel ki kell emelni azt, hogy a törvényszék helyesen foglalt állást a hivatali bűncselekmény minősített esetének meglétével kapcsolatban az ítélet [77]-[79] bekezdésében írtak alapján atekintetben, hogy a vádlottak büntetőjogi felelőssége a vádirat szerinti, a Btk. 304. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő, a sértett sanyargatásával társtettesként elkövetett jogellenes fogvatartás büntetében minden kétséget kizáróan megállapítható. A személyi szabadságtól elvonás akkor jogellenes, ha nem törvényes eljárás keretében, nem törvényben meghatározott okból történik (BH2022.147). Jelen ügyben a sértettel szemben a számára kijelölt tartózkodási helyről való eltűnés miatt a helység⁷ⁱ Rendörkapitányság által kiadott körözés volt érvényben, amely alapján a személyi szabadsága jogszerű elvonásának jogszabályi alapja megvolt, azonban a vádlottak cselekménye nem ezen körözés eredményes végrehajtása érdekében alkalmazott intézkedés volt, hanem a sértett személyi szabadságát – ahogyan a törvényszék is fogalmazott – önös érdekük, az ezzel járó adminisztrációs teendők elkerülése – mentén vonták el. Eljárásuk semmiben sem felelt meg a Rtv. és a Rendőrség Szolgálati Szabályzatában írtaknak, annak minden tartalmi és formai eleme hiányzott. Önkényesen fosztották meg a sértettet mozgási és helyváltoztatási szabadságától. Ezen túlmenően helyesen foglalt állást az elsőfokú katonai tanács akként, hogy a történeti tényállás alapján azt is kellett vizsgálni, hogy a vádlottak részéről a jogellenes szabadságelvonással szükségszerűen együtt járó, avagy átlagos fizikai és pszichés szenvedés általános mértékét a sértett által elszenvedett fizikai erőszak mértéke meghaladta-e, vagy a passzív alany teste ellen irányuló olyan hatás előidézésére alkalmassá vált-e, amely meghaladta a jogellenes fogvatartással szükségszerűen együtt járó fizikai szenvedés mértékét.

[40] Ekörben helyesen vizsgálta a törvényszék az emberiség szemponatokat is és ennek alapján indokoltan foglalt állást akként, hogy a jogellenes fogvatartás alapesetének megvalósulásához szükséges fizikai fájdalmat meghaladó, egyben az emberi méltóság szempontjából megalázó volt a sértettet olyan helyzetbe hozni, hogy megalázó bántalmazása után télen, hiányos öltözetben a helyszínen hagyták a 0 Celsius fok körüli hőmérséklettel jellemezhető időben, a lábán csupán zoknit viselve úgy, hogy az a lakott területen kívüli, foltokban nedves, hideg útburkolaton kényszerült volna több kilométert gyalog megtenni. Ez messze meghaladta a jogellenes szabadságelvonással szükségszerűen együtt járó átlagos fizikai és pszichés szenvedés általános mértékét. Ezt az álláspontot támasztja alá az ítélkezési gyakorlat is. A BH2008.205. számú jogesetben is kimunkált joggyakorlat alapján is – bár az a személyi szabadság megsértése büntetével kapcsolatos esetet dolgozott fel, de a sanyargatás fogalma kapcsán minden további nélkül irányadónak tekinthető jelen esetben is – a személyi

szabadság megsértésének büntette a sértett sanyargatásával elkövetettnek minősül, ha a cselekmény a személyi szabadságtól megfosztással szükségszerűen együtt járó korlátozottságnál lényegesen nagyobb mértékű testi vagy lelki szenvedést okoz. Jelen esetben ez kétséget kizáró módon megállapítható volt, hiszen egy fiatalkorúval szemben úgy követték el, hogy a sértettet rettegésben tartották – nem tudta, hogy hová viszik – fizikailag bántalmazták, cipőjét levették, megalázták.

[41] A másodfokú katonai tanács azonban nem értett egyet az ügyészségnek a súlyos testi sértés büntette kísérletében való bűnössége megállapítása érdekében előterjesztett fellebbezéssel és annak indokaival. Ez a bűncselekmény az ügyészi vádkiterjesztés folytán került bele a vádirati tényállásba, azonban az ügyészség a vádkiterjesztést követően tartott előkészítő ülésen erre vonatkozóan bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, csupán a meteorológiai szolgálat megkeresését kérte. A Be. 167. § (1) bekezdése alapján a büntetőeljárásban szabadon felhasználható a törvényben meghatározott minden bizonyítási eszköz és szabadon alkalmazható minden bizonyítási cselekmény, ahogyan arra a törvényszék is hivatkozott. Ugyanezen szakasz (4) bekezdése szerint a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A Be. 163. § (2) bekezdése alapján a büntetőeljárásban a bíróság a döntését a valósághű tényállásra alapítja. A Be. 164. § (1) bekezdésének megfelelően a vád bizonyításához szükséges tények feltárása az alátámasztásukra szolgáló bizonyítási eszközök rendelkezésre bocsátása, illetve beszerzésének indítványozása a vádlót terheli. A (3) bekezdés szerint indítvány hiányában a bíró bizonyíték beszerzésére és megvizsgálására nem köteles.

[42] Fentiek alapján a másodfokú katonai tanács egyetértett azon elsőbírói, az ítélet [70]-[71] bekezdésében rögzített álláspontjával, mely alapján úgy ítélte meg, hogy a testi épség elleni bűncselekményre vonatkozó történeti tényállási elem nem nyert kétséget kizáróan bizonyítást, tekintettel arra is, hogy a Be. 164. § (1) bekezdésének megfelelően a vád bizonyításához szükséges tények feltárára, az alátámasztásukra szolgáló bizonyítási eszközök rendelkezésre bocsátása, illetve beszerzésének indítványozása a vádlót terheli. Jelen esetben azonban az ügyészség csupán a meteorológiai szolgálat megkeresését indítványozta a vádbeli napi időjárási viszonyok tekintetében, azonban a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint igazságügyi orvosszakértői kérdés annak megítélése, hogy az esetlegesen közölt adatok alapján milyen sérülések esetleges bekövetkezésére reálisan lehetett volna számítani, vagy sem. Ebben az esetben ugyanis önmagában abból, hogy úgynevezett „vörös kód” volt hatályban a vádbeli napon, igazságügyi orvosszakértői vélemény hiányában, pusztán köztudomásúnak titulált tényként elfogadva a 8 napon túl gyógyuló – fagyási - sérülés bekövetkezésének reális lehetőségét, az általános élettapasztalatok alapján sem vonható le ítéleti bizonyossággal következtetés. Ezen túlmenően pedig a vádlottak által elkövetett fizikai bántalmazás nem volt olyan súlyú, mely alapján arra lehetett volna következtetni, hogy a szándékuk akár eshetőlegesen is, súlyos testi sérülés okozására is kiterjedt volna. Vallomásuk szerint egyrészt meg akarták leckéztetni a sértettet - akin egyebekben sérülést csupán a nyakán rögzítettek, egy kisebb elszíneződés formájában - másrészt azt kívánták, hogy a sértett minél később kerüljön elő, amikor ők már leadták a szolgálatot. A sértett kérdésre úgy nyilatkozott, hogy nem kíván magánindítvánnyal élni könnyű testi sértés miatt.

[43] Összességében tehát a másodfokú katonai tanács egyetértett a felmentő rendelkezéssel kapcsolatosan az ítélet [70], [71], [82] és [83] bekezdésében írtakkal, mindezek alapján álláspontja szerint a törvényszék katonai tanácsa megalapozottan mentette fel a vádlottakat bizonyíték hiányában a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntetnének kísérlete alól.

[44] Az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések részben, más okból alaposak, a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem megalapozott.

[45] A törvényszék katonai tanácsa a bűnösségi körülményeket hiánytalanul tárta fel és rögzítette az ítélet [85-86] bekezdésében, azzal, hogy a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a feltárt enyhítő körülmények – különösen az elkövetés óta bekövetkezett majdnem 5 éves időmúlás– nyomatéka nagyobb. Ugyancsak a vádlottak javára volt értékelhető a cselekmény részbeni beismerése, a megbánó magatartás, valamint, hogy I. rendű vádlott egy kiskorú gyermek eltartására köteles. Mindkét vádlott javára értékelhető a jó színvonalú szolgálatteljesítésük, a II. rendű vádlott esetében még annak ellenére is, hogy egy alkalommal fenytetésben részesült. Azonban indokoltan vette számba a vádlottak terhére az elsőfokú katonai tanács azt, hogy cselekményüket fiatalkorú, kiszolgáltatottabb, állami gondozott sértett sérelmére követték el, a törvényi tényállás megvalósulásához szükségesen túl fizikai bántalmazást is alkalmazva, társtettesként. A vádlottak különösen a rendőri hivatással, de az általános emberi erkölcsi normákkal is szembe helyezkedtek.

[46] A fellebbviteli katonai tanács maradéktalanul egyetértett az ítélet [94] bekezdésében rögzítettekkel, miszerint jelen esetben egy kiemelkedő tárgyi súlyú és társadalomra veszélyességű bűncselekményt követtek el a vádlottak egy állami gondozott, ezen okból is hátrányos helyzetű fiatalkorúval szemben, a fiatalkorú kiszolgáltatott helyzetével maximálisan visszaélve olyan módon, hogy az a kívülállók számára is észlelhetővé válhatott. Mindezt is szem előtt tartva azonban a másodfokú katonai tanács úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben a Btk. 34-36. §-a alapján kiszabott szabadságvesztés büntetések és emellett a Btk. 61. § és 62. §- alapján kiszabott közügyektől eltiltás tartama eltúlzott, a Btk. 79. § -ban rögzített büntetési célokon már túlmutató joghátrány. Az azonban fel sem merülhetett a bűnösségi körülményekre és a cselekmény tárgyi súlyára figyelemmel, hogy a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimum alatt határozza meg és azt próbaidőre felfüggeszse. Ezért az I. rendű vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 3 évre, a II. rendű vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 2 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát pedig ehhez igazodva mindkét vádlott vonatkozásában 3 évre enyhítette az ítélet belső arányait is figyelembe véve, hiszen az I. rendű vádlottat járőrvezetőként nagyobb felelősség terhelte.

[47] Ezen túlmenően a másodfokú katonai tanács az ítélet rendelkező részének bevezetőjében tévesen tárgyalási napként feltüntetett 2024. június 27-i dátumot – mivel aznap nyilvános előkészítő ülést tartott a bíróság – mellőzte, mint tárgyalási időpontot.

[48] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[49] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának ítéletét a Be 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2025. november 28.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.II.8/2024/33. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.49/2025/11. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 volt rendőr őrmester I. rendű és Terhelt2 volt rendőr őrmester II. rendű vádlottak tekintetében 2025. november 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. november 28.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

..